

Menettämisen pelko Sumu ympärillämme oli jälleen hivuttautunut lähemmäksi sulkiessani silmäni. Se oli piilottanut takanamme olevan talon jo viikkoja sitten. Hänen talonsa. En enää kyennyt muistamaan sen väriä tai materiaalia, saati sisätiloja. Olinkohan koskaan edes käynyt siellä? Jäljellä oli enää tummanruskea kaidoitettu terassi tyhjyyden keskellä, minkä päädyissä istuimme vastakkain nojaten omiin kaiteenpätkiimme. Olin peloissani, sillä terassin toisessa päädyssä istuvat kasvot olivat jo haaleat kevyen usvan takana. "Etkö malttanut jättää mua tänne yksin edes yhdeksi yöksi?" "Jos mä oon tän todellisuuden keksijä niin onko suakaan ilman mua?" Vastapallotin ja kaikesta painosta rintani päällä huolimatta virnistin hieman. "Sitäpaitsi edelleenkin mä en saa päättää mihin mun aivot haluaa öisin.". "Ennen sun äö sentään riitti ymmärtämään niiden haluja" kuului ilkikurinen vastaus sumuverhon takaa. Sarkasmi ei tosin paljon tunnelmaa keventänyt, sillä ääni kuului jo hieman hunosti harmaan hattaran läpi. Pian joutuisimme vaihtamaan rupattelun huutamiseksi. Pakokauhuksi, joka kaikessa turhuudessaan ei saisi kelloja kääntymään. En tiedä miksi pääni päätti räjähtää juuri nyt. Ehkä olin odottanut mahdollisuutta liian kauan. Ehkä olin vihdoinkin löytänyt psykeeni häilyvän rajan. Ehkä se oli vain kituvan eläimen lopullinen nöyrytyminen. Viimeiset sanat. Laiturilla makaavan kalan viimeinen sätkähdys. Viimeinen lohduton hymy sukulaisille sairaalan vuoteelta. "Tiiätkö mua pelottaa." Aloitin varovasti. "Odottamaton käänne pojan suusta, joka yleisesti ottaen pelkää kaikkea Alepan kassajonosta lähtien." Olin melko varma nähneeni tupakansavua karkaavan taivaalle sumuverhon alta. Kaikesta ilikurisuudesta huolimatta päätin jatkaa. "Ku mä ajattelen mun elämää kokonaisuutena, niin mä nään sen yhtenä valtavana talona joka rakentaa itse itseään. Sen talon nurkassa seisoo iso tamminen ovi mustien metallisten saranoiden ja lukon koristelemanni. Sen oven takaa löytyy pieni, tyhjä betoninharmaa huone, jonka seinät hohkaa kylmää ympärilleen. Siellä ei oo mattoja tai huonekaluja, ei ikkunoita eikä tuulettimia. Mut se huone oli just sopiva peittämään meidät. Se oli mun piilopaikka, jossa mä en pelkästään tuntenut turvaa, vaan myös ettei sen ulkopuolella ollut mitään. Sen hetken se huone, ja me, oltiin ainut olemassa oleva todellisuus." En erottanut sumun läpi enää edes hänen kengänpohjiaan. Viikkotolkulla kurkussani asunut palakin tuntui kasvaneen. En välittänyt enää. Korotin ääntäni ja huusin uhmakkasti kohti sumua. "Ja yhtäkkiä sun päällä oli kymmeniä kiloja multaa. Ja kun mä avasin sen huoneen oven yhtenä synkkänä yönä, se oli muurattu sisältäpäin umpeen. Mun piilopaikkani oli muuttunu kylmyyttä hehkuviksi tummanpunaisiksi tiiliksi ja epätasaisesti levitetyn harmaantuneeksi laastiksi. Ja pahinta on se, ettei oo mitään väliä kuinka monta yötä mä valvon omassa hiessäni rukoilemassa merkkiä susta, tai kuinka paksun kuplan mä yritän kasvattaa ympärilleni juomalla, mä en siltikään pysty kuulla sua sn seinän takaa.. En hädänhuutoa, en pelokasta kirkumista, en rauhoittavia sanoja, ainoot asiat mun edessä, on ne kiroitut tiilet ja mun oma verillä vapisena nyrkki niitä vasten. " Sumun sisältä kuului puuroutunut huuto, joka oli niin tumma ja ontto ettei se enää kuulostanut häneltä. - "Ehkä seuraavassa elämässä opit avaamaan suus ajoissa." - "Mä pelkäsin sun ottavan sen huoneen multa pois. " Kuiskasin sumulle.